

[Jette Thomsen]

gyndt at vise sig i form af faldende underskud på betalingsbalancen og ikke mindst i erhvervslivets egne forventninger til udviklingen på baggrund af de ordrebeholdninger, som de ved de har.

En anden del af regeringens politik tilstræber en formindskelse af den offentlige sektor i forhold til den private. Det skal gennemføres bl.a. ved løsumsbegrænsning og ved den store afbureaukratiseringsopgave.

Det er en stor opgave og en vanskelig manøvre, men en reduktion af den offentlige sektor vil frigøre ressourcer, menneskelige og økonomiske, som i stedet skal anvendes i den private sektor.

Det synes jeg redegørelsen er i fuld overensstemmelse med, og jeg havde regnet med, at vi ud fra denne, som er regeringens udgangspunkt, skulle få en diskussion om den linie, der er lagt op, og ikke behandle den som et lovforslag, hvor vi skal dissekere næsten hver linie.

Men selvfølgelig skal den også ses i sammenhæng med den omlægning, som efterhånden mange har talt om, men som ingen rigtig kender noget til – en omlægning, som vil ske af hele vores skatte- og afgiftssystem her i juni måned.

Der har selvfølgelig været de ventede reaktioner på denne erhvervspolitiske redegørelse både fra Socialdemokratiet, fra Socialistisk Folkeparti og fra Fremskridtspartiet. Men de reaktioner får mig faktisk til at tro, at denne redegørelse faktisk slet ikke er så tosset endda, for sådan skal det jo nærmest være.

Disse partier vil også være for sig – det siger de da. De vil gerne nå de samme resultater som regeringen; de vil bare gøre det på en anden måde, og hvordan den måde så er, det får vi sådan ikke rigtig noget at vide om.

Hr. Nyrup Rasmussen udtalte allerede dengang, at der er for langt imellem snapsene. Ja, det er da rigtigt, men det er jo heller ikke et katalog over festligheder eller over cocktailparties, vi taler om, men jeg synes egentlig, det var en munter formulering.

Hvad er det så, vi har hørt i dag? Ja, jeg undrede mig lidt over, at taletiden skulle være 15 minutter, hvor den ellers er 10 minutter ved redegørelser, men nu forstår jeg det bedre, for talen var jo faktisk 90 pct. kritik og så 6-7 minutter om alt det, redegørelsen ikke indeholdt.

Men hvor stor skal en redegørelse da være? Er det ikke bare sådan, at der lægges en linie i

en redegørelse, og så er det den, vi diskuterer ud fra? Jeg er helt enig med hr. Svend Heislerberg i, at Socialdemokratiets ordfører faktisk brugte halvdelen af sin taletid til at fortælle, hvad redegørelsen ikke indeholder.

Men jeg håber alligevel ikke, at den ikke særlig seriøse kritik skal bruges til at bremse de initiativer, som vi gerne vil tage med denne redegørelse, og som jeg håber vil munde ud i et samarbejde om at nå de mål, som vi er fælles om: øget eksport, afvikling af betalingsbalanceunderskuddet, mindre bureaukrati, øget dynamik og vækst samt flere arbejdspladser og dermed øget velstand til os alle.

I mit parti er vi altså godt tilfredse med de formuleringer i redegørelsen, som understreger, at alle virksomheder uanset deres størrelse har deres funktion og betydning i det totale billede af erhvervslivet i Danmark.

De store virksomheder har deres force ved umiddelbart at være konkurrencedygtige med hensyn til produktudvikling, markedsføring osv. og andre stordriftsfordele.

De små og mellemstore virksomheder har deres force i hurtig omstilling og effektiv nicheproduktion.

De skridt, vi nu skal tage videre, er, at vi alle skal til at tænke mere internationalt og skal måle vore resultater og muligheder i forhold til, hvad der sker i de lande, som vi vil handle med. Vi må hele tiden sørge for, at danske virksomheder ikke er dårligere stillet end virksomheder i de lande, de skal konkurrere med. Det kan betyde f.eks. lavere selskabsskatter, og det kan betyde lettelser i hele det offentlige system med hensyn til ekspeditionstid hos myndigheder osv. Endelig kan det betyde mere forskning; vi forsker sikkert for lidt i Danmark, og derfor lægger denne plan jo netop et til mere samarbejde på det område. Det betyder set ud fra vores synspunkt hjælp til selvhjælp, og derfor er det også allerede nu gjort klart, at det drejer sig om en hjælp til selvhjælp i perioden 1990 til 1992. Man ved altså allerede nu, hvad man har at rette sig efter, og det er noget, man godt kan lide ude i erhvervslivet.

Men det indebærer også, at alle danske virksomheder skal være mere bevidste om, at de for at have betydning i international sammenhæng er nødt til at samarbejde noget mere. Heraf ideen om netværk. Netværksideen eller gør-det-sammen-ideen er ny; i hvert tilfælde er det nyt,